

Войводата на дружината препусна към царската шатра и спря точно пред ^{Асеновия брат} Калопетър. Скокна на земята, прегъна коляно:

- Иванко избяга, царю честити! Нашите завзеха крепостта!

От всички страни се издигнаха възторжени викове. Познати и непознати почнаха да се прегръщат. Войводи и боляри падаха на колене пред Асеновия брат:

- Да живее цар ^{Калоп} Петър!

Народът излизаше ликуващ от всички порти. От далече се чуваше възбуденото ^{шумуване} шумуване на освободилия се град, като огромен кошер. Изгладнелите жители се нахвърлиха връз храната на стана, раздръпвайки като стръвна глутница всичко онова, което стражите смогваха да им дадат. Припасите бързо се свършиха. Дружини конници се пръснаха да дирят храна в околността.

Начело на цялата си войска, Калопетър влезе тържествено в престолнината, обграден от любовта, възторга и ликуването на своя народ. Пред краката на коня му постилаха килими, хвърляха цветя, оброци... Майките вдигаха децата си, да целунат ръка на Освободителя, Старци сваляха калпаци и се кръстеха просълзени.

- Благослови, Господи, рода на Асена...

А привържениците на Иванко първи тичаха да се поклонят и да изкажат радостта си, че са се избавили от притеснителя натрапник. В това време неколцина Иванкови хора сами поеа наказанието на вината си и при звука на приближаващите победни тръби на Петровата войска пронизаха сърцата си с меч, или кинжал. Ала те бяха малцина.

Петър прости на всички. Никого не затвори, никого не ослепи, или уби, нито му иззе ^е имотите. Той пожела с любов и кротост да смири честолюбците, с блага обнаска да изличи мрачното минало.